

Forfudsliste berigtiget enten ved Hjælp af Statsrevisorerne, eller, som den ærede Ordfører bemærkede, paa anden Maade, thi efterhaanden som den Paagjældendes Uformuenhed til at betale er godtgjort ved at man har fulgt ham til det Yderste, eller naar han døer eller afflediges, vil man komme til at affkrive Fordringen som uerholdelig, men først efter en lang Række af Aar vilde de saaledes alle være bortfaldne. Dersom de Betragtninger, som denne Sag frembyder, indskrænkede sig dertil, at hele Spørgsmaalet dreier sig om, hvorvidt man strax vilde have Forfuddene udslettet eller man vilde afvente Livets Fylde, saa skulde jeg vistnok ikke engang have fremsat det hele Forslag, end mindre have urgeret paa dets Antagelse; men Sagen er den, at inden man kom til det Maal, at faae hele denne Forfudsconto udslettet, saa vilde mange Embedsmænd komme til at gjenemgaae en meget haard Prøvelse, og det mange Embedsmænd, som med god Føle have betragtet disse Forfud som Noget, der aldrig vilde blive krævet. Naar Rigsdagen ikke vil slaae en Streg over de Forfud, som ere ældre end den 1ste Januar 1841, saa er Regjeringen nødsaget til at gaae frem med Hensyn til disse Forfud paa samme Maade, som med Hensyn til alle andre. Jeg har, da jeg forelagde Loven, erklæret, at det vilde blive Følgen, og at Regjeringen kun midlertidig indtil denne Sags Afgjørelse ved Rigsdagen havde udsat at tage de Forholdsregler med Hensyn til de ældre Forfud, som vilde være nødvendige, medens dog tillige det Fornødne var forberedt og indledet; det vil derimod nu, naar Sagen her har fundet sin Afgjørelse, skee, og først efterhaanden som der kan fremlægges Beviser for, at Fordringerne ere uerholdelige, vil det være muligt at faae en Ende paa denne Sag. At Regjeringen skulde kunne faae noget heldigt Resultat ud af den hele Sag ved at komme med spectielle Estergivelsesskifter til Rigsdagens senere Beslutning, tvivler jeg meget paa, og endnu mere tvivler jeg paa, at Statsrevisorerens Virksomhed i denne Henseende skulde kunne udøve nogen Indflydelse; disse Statsrevisorer kunne gjøre Udsættelser, men at skaffe Oplysninger tilveie, som Regjeringen ikke

har kunnet faae, det vil ikke let være dem muligt.

Ordføveren: Jeg ønskede blot, at den ærede Finantsminister endnu vilde give en Oplysning til de statistiske Data, nemlig om der mellem de forskjellige Laantagere, som her ere komne i Betragtning, ingen skulde være, der i den Mellemtid har faaet deres Qvartalslaan tilbagebetalt, ved at convertere dem i Laan af Finantskassen, thi det er en Ting, som ganske væsentlig vilde forandre den Betragtningensmaade, som vi her maatte følge. Dersom der skulde være flere af disse her omtalte Personer, som for at liqvidere eller afbetale den Pligt, som var paalagt dem ved Qvartalslaanet, havde, som det ofte skeer, søgt et større Laan hos Finantsferne, det være nu rentefrit mod Livsforsikring eller mod visse maanedlige Afdrag, saa maa man lægge Mærke til, at saa stiller Sagen sig langt fra saa gunstigt.

Finantsministeren: Efter de Oplysninger, som jeg for Diebliffet har, foruden dem, der ere meddeelte det ærede Udvalg, seer jeg mig ikke istand til, saaledes at kunne følge de enkelte Laans Oprindelse og Forøvelse; jeg har i den Henseende ikke af det Materiale, som jeg ved Ministeriets Overtagelse forefandt, kunnet tilveiebringe andre og udførligere Oplysninger end dem, der foreligge i de Bøger, som det ærede Udvalg er i Besiddelse af. Der vil det sees, hvorledes enhver enkelt Laantagers Gjæld er stiftet, i hvilket Aar den er stiftet, og hvorledes den er forøget eller formindsket.

N. Sørensen: Hvor Intet er at faae, er jo selv Keiserens Ret forloren (Høiere!) — det er det gamle Ordsprog, at hvor Intet er at faae, der er selv Keiserens Ret forloren; er der altsaa ikke Noget at faae hos de fleste af disse Laantagere, saa mener jeg, at det slet ikke kan hjælpe at prøve derpaa eller at gaae disse nærmere paa Livet, thi vi faae dog Intet tilbage, og det vilde vel i de Tilfælde, hvad nemlig de trængende Smaagembedsmænd angaaer, være uretfærdigt og ubilligt at forlange Tilbagebetaling af dem for hvad de i sin Tid have modtaget til det yderst fornødne daglige Brød. Mangelen stikker altsaa ikke i, at disse have faaet Laanet, men Mangelen stikker i,